Hoe hij ook rond keek, den grijsaard zag hij niet. Erik vroeg aan een man in een witten kiel, waar zijn vriend gebleven was, en deze vertelde hem, dat deze vertrokken, dat hij overgeplaatst was naar de groote stad. Nu begreep de dreumes er niets meer van. Sinterklaas was toch geen pop, die je zoo maar van de eene plaats naar de andere „overplaatste"!

Wat zou hij doen, Erik? Na eenig nadenken, besloot hij zijn wanten stilletjes te bewaren. De goeie Sint kwam het volgend jaar zeker in het dorp terug, en dan kon hij hem zijn geschenk overhandigen.

En vol verlangen keek Erik naar den volgenden winter uit ....

Zoo ging de tijd voorbij. Het werd weer St. Nicolaas!

Trouw was Erik dien vijfden December op zijn post voor het station om den grijzen bisschop uit Spanje zijn present te brengen. Maar hoe lang hij ook wachtte, hoe hij ook uitkeek, Sinterklaas verscheen niet. Zoo reed Erik voor de tweede maal bitter teleurgesteld in zijn wagentje naar huis. O, wat was hij dien morgen verdrietig!

Toen hij echter in de woning kwam, had moeder Nansen een heerlijke boodschap voor haar jongen. De goede Sint was te paard naar het dorp gekomen en hij zou dien middag de kindertjes op school een bezoek brengen. Meester was komen zeggen, dat ook Erik verwacht werd.

En 's middags zag Erik in het school-gebouw den vriendelijken, ouden man.

— Heb je veel pleizier van je karretje? vroeg Sint den jongen.

Erik kleurde. Hij knikte van „ja" en frommelde met een een pakje te voorschijn, dat hij den bisschop die nu met staf en mijter getooid was, overreikte

— De wanten! — stotterde hij — die ik u verleden jaar vergat te geven!

— Wanten? Wanten? vroeg Sinterklaas verbaasd.

— Ja, toen was u net vertrokken naar de groote stad!

De heilige man begreep Erik's verhaal al heel spoedig. Want Sinterklaas weet alles, wat de kinderen doen. En zoo herinnerde hij zich ook Erik's plan om Maarten's broer de wanten te schenken.

— Beste jongen — zoosprak hij, Erik's haren streelend — die broer van Maarten den koster bestaat heusch, hij woont in de groote stad, en ik zal wel zorgen, dat hij zijn cadeautje in handen, of nog beter, áán de handen krijgt. Ik zal de wanten zelf bezorgen!

Erik was den grijsaard heel dankbaar. Maar nog dankbaarder werd hij gestemd, toen de goeie Sint hem een heel blijde boodschap mededeelde.

— Kijk eens, brave jongen! — zoo sprak de bisschop — Je hebt dit jaar heel goed opgepast. Je bent lief voor je moeder geweest. Je hebt trouw alles gedaan, wat de dokter je zeide. En nu heeft dokter mij gezegd, dat je weer heelemaal genezen zult, dat je niet lang meer in je wagentje behoeft te rijden. Het zal niet lang meer duren, of je kunt weer op je eigen beenen loopen. Dat is nou jouw Sinterklaasgeschenk!

Erik Nansen wist niet, wat hij hoorde. Aan den eenen kant speet het hem wel een beetje, dat hij afstand zou moeten doen van zijn lief, trouw karretje.... maar Sinterklaas had hem gezegd, dat hij weer zou kunnen loopen, loopen, net als de andere kinderen. O, dat was een heerlijkheid!

— Mag ik dan knikkeren, net als de andere jongens? vroeg Erik verheugd.

— Je moogt dan knikkeren en spelen, net als je vriendjes op het dorpsplein, als je maar alles doet wat de dokter zegt! antwoordde de goeie Sint.

Dát was wel Erik's grootste vreugd!

Toen hij des avonds in zijn bedje lag, en moeder hem goeden nacht wenschte, toen fluisterde Erik Nansen haar nog een klein vraagje in 't oor.

— Zou hij ze nu al hebben, moeke, klonk zijn tevreden stemmetje.

— Wat, lieveling? vroeg moeder.

— De wanten, moeke ..... Maarten's broer!

— Ja, natuurlijk! antwoordde vrouw Nansen, — Sinterklaas is een man van zijn woord. Die is al lang met zijn wit paard boven de woning van Maarten's broer verschenen, en Pieterman de knecht heeft de wanten door den schoorsteen naar beneden laten zakken. Wees daar maar gerust over!

En Erik was gerust. Met een blos op zijn wangen, met een lach op zijn gelaat, sliep hij in.

Hij zou genezen — had Sinterklaas gezegd — dat was nu zijn geschenk! Hij zou weer kunnen loopen als de anderen, kunnen knikkeren met de makkers op het groote, heerlijke dorpsplein.

Erik Nansen droomde dien nacht van spelende kinderen. En .... hij speelde zèlf mee!

LEO LAUER.

HOE DE AMERIKAANSCHE SOLDATEN AAN HET FRONT STEMMEN.

Zooals onze lezers weten, is de Amerikaan zonder uitzondering gesteld op zijn rechten als Amerikaansch burger. Zelfs wanneer hij in de recruteeringskampen is of aan het front, wenscht hij van deze rechten gebruik te maken, zooals men op onze foto kan zien.

DE MALLE JONGEN EN DE WIJZE SINT

Dus U ziet, Sinterklaas,
Dus u ziet, Pieterbaas,
Dat u ons geen roe hoeft te geven.
Geef ons liever een koek
Of een prent of een boek
Dan roepen we „Lang zal hij leven!"

Zoo zongen de kleuters met roode wangen en blinkende oogen van opwinding.

„Zou hij nu gauw komen, ma?" vroeg de kleine Koos met haar hooge fluitstemmetje.

„Hoe lang duurt het nog?" informeerde ongeduldig Kees, een wakker, pittig kereltje.

En Kees en Frank, de tweelingen, die nog niet goed praten konden, zaten allerlei pleizierige en tegelijk ook wat angstige geluidjes uit te stooten, terwijl hun mollige kleine klaviertjes in de pepernoten op de tafel graaiden.

„Hij zal er nu, denk ik, wel gauw wezen. Ik heb net zoo'n gevoel, of het elk oogenblik gebeuren kan," zei ma beteekenisvol.

Nerveus draaiden de kinderen op hun stoelen; ze leken niet erg op hun gemak en toch straalde er blijdschap uit hun donkere oogen.

„Kom, Koos, het is jouw beurt," zei moeder, terwijl ze het meisje de dobbelsteenen toeschoof, want ze waren aan het ganzeborden. — „Maar waar is Pim?" riep ze plotseling een beetje verschrikt uit, „waar is die jongen nu gebleven?"

Niemand wist het.

„Jelui moet even mekaar bezighouen," zei moeder toen, — „ik ben dadelijk terug."

Met liep ze haastig de kamer uit om Pim te zoeken. Ze had een vermoeden. Hij kon zoo stiekem doen...

Pim, de zwijgzame, eigenaardige Pim, die temidden van het tumult der broertjes en zusjes dien avond nog stiller was geweest dan ooit, en peinzend en verstrooid bij het spel had gezeten, — die vreemderige Pim had op een oogenblik de waakzaamheid van zijn moeder weten te bedriegen, en was, toen daareven de vader was opgestaan, dezen stilletjes op de trap nageslopen. In de gang had hij telkens geaarzeld, weifelend stilgestaan, maar als onder den dwang van een idée fixe, die al zijn verzet op het eind fnuikte, was hij tot dicht voor de deur der slaapkamer genaderd, waar zijn vader was binnengegaan.

Nu stond hij door het sleutelgat naar binnen te gluren. „Ik dacht het wel, ik dacht het wel," zei hij vol ontroering zachtjes in zichzelf, als had hij een vreeselijke ontdekking gedaan

Ademloos bleef hij dicht tegen de deur gedrukt ... en keek, en keek, of zijn leven ervan afhing, zoo vol starre aandacht....

Argeloos als een kind ging de niets kwaads vermoedende vader daarbinnen te werk. Uit de hangkast had hij een hoopje kleurige gewaden voor den dag gehaald, en nu was hij bezig, zich daarmee te bekleeden. Eerst trok hij over zijn vest een lange paarse toga aan; daarover kwam een kanten koorhemd, dat hij met bandjes om den hals vaststrikte, dan wierp hij een violette stool om.

Hij keek eens in den spiegel...

„Moói staat het me direct niet," zei hij tot zichzelven, en hij lachte eens naar zijn zonderlinge verschijning, die te voeten uit in de spiegelkast weerkaatst werd, „maar het feitelijk indrukwekkende komt nog."

Uit een doos nam hij een pruik van witte watten, en hing dien over het bruine gescheiden hoofdhaar; vervolgens haalde hij een witten wattenbaard te voorschijn, dien hij met wat gom om mond en kin vastkleefde. Dan werd op den witte-wollen bol een papieren mijter gezet.

„Dat is al dadelijk een heel ander gezicht," zoo vleide hij zich, terwijl hij een blik vanuit de witte ruigten in den spiegel wierp. Hij scharrelde nog wat aan de wattenplukken op zijn voorhoofd, en fatsoeneerde den mijter, die wat gekneusd was. Daarna bemerkte hij tot zijn schrik, dat de toga te kort was; hij sloeg de broekspijpen nu ter halverwege de kuit om, zoodat een paar keurige sokken-beenen ontbloot werden. Dan begon hij den staf, die uit verscheidene onderdeelen bestond, in elkaar te zetten. Maar hij had daar een heel karwei aan. „Valt niet mee," mompelde hij gichelend in zichzelf, „ik kan beter met een paraplue of een wandelstok overweg."

...., Pim!" klonk een stem.

De jongen schrikte, en week van de deur terug.

„Waar zit je, jongen?" riep de moeder, die nu al de trap kwam opklimmen, nog eens naar boven. „Ik ... was... even ... boven, ..." stotterde de onthutste knaap.

„Ja, je was even boven," zei de moeder wat geërgerd.